

Arrest

nr. 227 987 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9 / 38
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING Betrokkene werd gehoord door de politie van Limburg Regio Hoofdstad op 11.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen. Bevel om het grondgebied te verlaten Aan mevrouw : naam: D. S. P. voornaam: A. geboortedatum: 07.09.1985 geboorteplaats: F. D. I. nationaliteit: Brazilië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging; Betrokkene bezit geen beroepskaart of geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer : HA.55.L1.020695/2019 van de politiezone van Limburg Regio Hoofdstad.) Betrokkene verklaart dat zij sinds 3 weken in België is om te werken, zij verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert. Betrokkene bezit geen beroepskaart of geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer : [...] van de politiezone van Limburg Regio Hoofdstad.)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS: Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen beroepskaart of geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer : [...] van de politiezone van Limburg Regio Hoofdstad.)

Betrokkene verklaart dat zij sinds 3 weken in België is om te werken, zij verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Spanje een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert. Betrokkene bezit geen beroepskaart of geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer : HA.55.L1.020695/2019 van de politiezone van Limburg Regio Hoofdstad.) Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

(...)"

Op 15 oktober 2019 ondertekende verzoekster een vrijwillige vertrekverklaring naar Spanje, meer bepaald stelt zij te willen gaan naar Ibiza.

Op 16 oktober 2019 contacteerde de gemachtigde de Spaanse autoriteiten in het licht van een readmissie-verzoek. De Spaanse autoriteiten aanvaardden uitdrukkelijk de readmissie van verzoekster op dezelfde dag.

Op 23 oktober 2019 bevestigt de cel repatriëringen dat verzoekster naar Spanje zal worden overgedragen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

2.2. In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat verzoekster geen belang heeft bij haar vordering aangezien verzoekster wenst terug te keren naar Spanje en dit ook met de bestreden beslissing wordt beoogd. *Infra* zal bij de bespreking van de onderdelen van het middel blijken dat inderdaad geen belang kan worden weerhouden.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ze licht haar middel toe als volgt:

"1. Principes [...]

2. Application en l'espèce

i. De la décision attaquée

La décision attaquée repose sur l'article 7, alinéa 1er, 8° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire lorsque l'étranger exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet.

De la décision attaquée, il ressort principalement ce qui suit :

- La requérante n'est pas en possession d'une carte professionnelle, d'un permis de travail ou d'un permis unique ;*
- La requérante déclare être depuis 3 semaines en Belgique pour travailler. Elle déclare ne pas avoir de vie familiale ou d'enfants mineurs en Belgique. La violation des articles 3 et 8 de la CEDH ne serait donc pas démontrée ;*
- Sur base des déclarations de la requérante, la partie adverse estime qu'elle n'a pas démontré de violation de l'article 3 de la CEDH car elle n'a pas démontré qu'il existerait un risque réel qu'elle fasse l'objet de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi en Espagne ;*
- La détention de la requérante est nécessaire en vue de recevoir un laissez-passer de ses autorités nationales.*

ii. De la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs et du devoir de minutie

En l'espèce, la requérante - comme elle l'a confié à son conseil - n'a pas la moindre idée de l'intention des autorités belges : elle a reçu un ordre de quitter le territoire belge mais vers quel pays a-t-on l'intention de la renvoyer ? Vers son pays d'origine, le Brésil ? En Espagne ? Dans un autre pays ?

La motivation de la décision attaquée manque en effet fortement de clarté à cet égard puisqu'il y est fait référence tant au Brésil qu'à l'Espagne :

- D'une part, la décision de reconduite à la frontière relève que la requérante n'a pas démontré qu'elle risquerait de faire l'objet de traitements inhumains et dégradants en Espagne ;*
 - Et d'autre part, la décision de maintien précise qu'il est nécessaire de maintenir la requérante à la disposition de l'Office des étrangers en vue d'obtenir un laissez-passer de ses autorités nationales, soit les autorités brésiliennes.*
- La motivation de la décision attaquée ne permet ainsi aucunement à la requérante d'en comprendre les motifs.*

La requérante affirme également avoir une carte de résidence de cinq ans en Espagne qu'elle avait sur elle lors de son interpellation, ce qui devrait être confirmé à la lecture du dossier administratif. Elle indique également avoir informé les autorités lors de son interrogatoire que son mari se trouve en Espagne, ce qui devrait également être confirmé à la lecture du dossier administratif. Il n'est pourtant nulle part fait mention de ces deux éléments essentiels dans la décision attaquée, lesquels semblent donc ne pas avoir été pris en considération par l'autorité administrative.

Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle ne permet pas à la requérante d'en comprendre les motifs, en ce qu'elle entrave pour celle-ci la possibilité d'organiser adéquatement sa défense, en ce qu'elle repose sur une motivation obscure, incomplète, imprécise et inadéquate, et en ce qu'elle ne permet donc pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce, viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

En outre, la décision attaquée, en ce qu'elle fait abstraction de certains éléments essentiels et documents pertinents du dossier administratif, en ce qu'elle ne prend pas en considération tous les éléments utiles au cas d'espèce, et en ce qu'elle n'est donc pas prise en pleine connaissance de cause, viole également le devoir de minutie.

iii. De la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme si l'intention des autorités belges est effectivement de la renvoyer au Brésil (ou dans un autre Etat tiers)

1. De l'existence d'une vie privée et familiale

Dans la présente affaire, il convient en premier lieu de constater l'existence d'une vie privée et familiale dans le chef de la requérante qui réside en Espagne depuis plusieurs années avec son mari sur base d'un titre de séjour valable cinq ans comme cela devrait ressortir du dossier administratif (vu l'urgence du recours introduit et la date très tardive à laquelle la requérante a demandé à son conseil d'intervenir, aucun document n'a pu être obtenu en de si brefs délais auprès de la requérante afin de démontrer cette vie privée et familiale en Espagne).

Non seulement la requérante est mariée – élément qu'elle a porté à la connaissance de l'autorité administrative avant l'adoption de la décision attaquée mais qui ne semble pas avoir été pris en considération – et a donc une vie familiale en Espagne mais elle y a également développé une vie privée.

2. De la connaissance par l'autorité

Il convient de constater que l'autorité devait avoir connaissance de l'existence de la vie privée et familiale de la requérante en Espagne. Celle-ci affirme en effet qu'elle était en possession de sa carte de séjour espagnole au moment de son appréhension et qu'elle a spécifiquement informé les autorités du fait que son mari se trouve en Espagne, ce qui devrait être confirmé par le dossier administratif.

Il s'ensuit qu'en adoptant la décision attaquée, la partie adverse connaissait ou devait connaître les implications d'une telle décision sur la vie privée et familiale de la requérante.

3. Du défaut de mise en balance des intérêts en présence en violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme

Il convient ensuite de constater que l'acte attaqué constitue une ingérence dans le droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. Bien que cette décision ne constitue pas en elle-même une perte de droit de séjour acquis, elle s'apparente, de facto, à une telle décision puisque la requérante se retrouve, par l'effet de la décision attaquée et de l'interdiction d'entrée qui lui est accessoire – dans l'hypothèse où l'intention de l'autorité administrative est bien de la renvoyer au Brésil (ou dans un autre pays tiers) – dans l'impossibilité de regagner le territoire espagnol.

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de vérifier si l'ingérence de l'autorité remplit les trois conditions cumulatives prévues à l'article 8 § 2 de la CEDH.

L'ingérence est certes prévue par la loi – la requérante ayant exercé une activité professionnelle sans être en possession de l'autorisation requise – et cette ingérence pourrait être considérée comme conforme à l'un des objectifs poursuivis.

Il reste à déterminer si, compte tenu des circonstances, une telle ingérence était « nécessaire dans une société démocratique », autrement dit, respecte-t-elle le principe de proportionnalité ? Afin que soit respectée cette condition, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. Il doit ainsi pouvoir être vérifié qu'avant d'adopter la décision litigieuse, l'autorité administrative se soit livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance .

Or, en l'espèce, il apparaît clairement de la motivation de la décision litigieuse qu'en violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, l'autorité est restée en défaut :

- de prendre en compte l'existence de la vie privée et familiale de la requérante sur base des éléments de son dossier administratif ;*
- a fortiori, de procéder à une mise en balance des intérêts en présence afin de déterminer si la mesure envisagée constitue ou non une atteinte disproportionnée au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale.*

A la lecture de la décision attaquée, l'autorité administrative de ne tient effectivement aucunement compte du fait qu'elle réside en Espagne avec son mari depuis plusieurs années sur base d'un titre de séjour valable cinq ans. L'autorité administrative conclut ainsi à l'absence de violation de l'article 8 de la CEDH sans prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents et déterminent du cas d'espèce. Il s'ensuit qu'à défaut d'avoir respecté la procédure prescrite par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, la décision d'éloignement litigieuse est illégale.

En outre, l'éloignement de la requérante du territoire belge au Brésil aurait des conséquences tout à fait disproportionnées par rapport au but recherché par l'autorité puisque la requérante serait privée de l'exercice de sa vie privée et familiale en Espagne alors qu'elle y séjourne depuis plusieurs années avec son époux.

Il ressort dès lors des éléments exposés ci-dessus qu'une mise en balance des intérêts en présence, si elle avait été effectuée par l'autorité – quod non –, aurait conduit au constat d'un rapport disproportionné entre le but visé (l'éloignement de la requérante) et la gravité de l'atteinte au droit de celui-ci au respect de sa vie privée et familiale. De sorte que, compte tenu des circonstances de l'espèce et au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, la décision litigieuse est également disproportionnée, en violation dudit article.

Il résulte également de ce qui précède que l'autorité administrative, en ce qu'elle ne prend pas en compte l'existence de la vie privée et familiale de la requérante alors qu'elle en avait connaissance, en ce qu'elle ne permet pas à la requérante de vérifier que la décision attaquée a été précédée d'un examen sérieux et impartial de l'ensemble des circonstances de l'espèce ni de comprendre les raisons ayant conduit à l'adoption de la mesure malgré la connaissance par l'autorité de sa vie privée et familiale en Espagne, a violé l'obligation de motivation formelle des actes administratifs. En ce que l'autorité administrative n'a pas procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire préalablement à l'adoption de la décision litigieuse et qu'elle n'a dès lors pas statué en toute connaissance de cause, elle a également violé son devoir de minutie.

De sorte que le moyen unique sera déclaré fondé."

In een eerste onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Verzoekster stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt naar waar de gemachtigde haar beoogt te verwijderen. Is het Brazilië, haar herkomstland, of Spanje of nog een ander land? De motieven van de bestreden beslissing zijn onduidelijk nu er zowel wordt verwezen naar Brazilië in de vasthouding, als naar Spanje in de terugleiding. Verzoekster bevestigt dat zij een Spaanse verblijfskaart heeft en een Spaanse echtgenoot. Dit zou moeten blijken uit het administratief dossier. Er wordt evenwel in de bestreden beslissing geen melding gemaakt van die Spaanse verblijfskaart en van haar verklaring in verband met haar Spaanse echtgenoot. Bijgevolg acht verzoekster de motieven

obsuur, onvolledig en onafdoende en bijgevolg strijdig met de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Ze ontwaart eveneens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In de nota met opmerkingen wordt evenwel gewezen op het feit dat verzoekster op 15 oktober 2019 een vrijwillige vertrekverklaring naar Spanje ondertekende, dat op 16 oktober 2019 de gemachtigde Spanje om readmissie voor verzoekster heeft verzocht en dat Spanje diezelfde dag daarmee heeft ingestemd. Verder stipt verweerder aan dat in de terugleiding naar Spanje wordt verwezen en dat de verwijzing in de beslissing tot vasthouding naar een doorlaatbewijs "*van haar nationale overheden*" een materiële misslag betreft. Nu uit de stukken uit het administratief dossier, zijnde het bilateraal akkoord, de vrijwillige vertrekverklaring van verzoekster en de interne nota waarin de cel repatriëringen het land van bestemming 'Spanje' bevestigt enerzijds en de inhoud van de terugleiding naar de grens van de bijlage 13septies anderzijds, duidelijk blijkt dat de gemachtigde beoogt verzoekster over te dragen aan Spanje op grond van een bilateraal akkoord, heeft verzoekster volgens verweerder geen belang bij een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing, nu zij expliciet naar dit land wenst terug te keren.

De Raad stelt vast dat ondanks de ambiguïteit van de motieven in de bestreden beslissing, thans uitdrukkelijk, zowel in de nota als ter zitting, door verweerder wordt bevestigd dat de verwijzing naar het doorlaatbewijs van de "*nationale overheden*" een materiële misslag betreft. Daarnaast blijkt inderdaad dat de gemachtigde ondertussen een readmissie-verzoek aan de Spaanse autoriteiten heeft overgemaakt en dat de Spaanse autoriteiten zich hiermee (bilateraal) akkoord hebben verklaard. Bovendien blijkt verzoekster inderdaad te beschikken over een Spaanse verblijfskaart. Dit alles wordt bevestigd door de stukken uit het administratief dossier.

Ter zitting bevestigt de raadsvrouw van verzoekster dat zij geen belang meer heeft bij dit onderdeel van het middel, indien de Raad in het arrest kan vaststellen dat de verwijzing naar het doorlaatbewijs van de 'nationale overheden' van verzoekster een materiële misslag betreft.

De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad niet langer belang heeft bij dit onderdeel van het middel nu niet langer onduidelijkheid bestaat over het land van bestemming en verzoekster bovendien uitdrukkelijk wenst terug te keren naar Spanje waar zij over een verblijfsrecht beschikt en de Spaanse autoriteiten zich hiermee ook akkoord hebben verklaard.

In het tweede onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ook dit onderdeel van het middel is gericht tegen een terugkeer en verwijdering naar Brazilië nu zij een gezinsleven voorhoudt in Spanje. *Supra* werd reeds vastgesteld dat niet langer kan getwijfeld worden over het land van bestemming en dat de gemachtigde ook uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de verwijzing naar de nationale overheden een materiële misslag betreft. Er ligt *prima facie* niet langer een titel voor waarmee de gemachtigde verzoekster naar haar herkomstland kan verwijderen, noch kan zij op grond van het bevel nog worden verplicht terug te keren naar Brazilië.

Bijgevolg heeft verzoekster ook niet langer belang bij dit tweede onderdeel van het middel.

Het middel is onontvankelijk.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, aangezien niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES